

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Francisci Salesii, Episcopi Et Principis Gebennensivm Meritissimi

Maupas du Tour, Henri Chauchon de

Coloniæ Ubiorum, 1663

Cap. X. De dono Orationis, quod Deus eximiis quibusdam famulis suis
impertitur: documenta eâ de re Francisci Salesii.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42882

ipsi vis displicet: delectatur autem sincerâ ingenuitate mentis, quæ ultro se ejus famulatui quantâ maximâ potest arbitrii libertate dedicat.

CAPUT X.

De dono Orationis, quod Deus eximiis quibusdam famulis suis impertitur: documenta eâ de re Francisci Salesii.

ORatio justis, aiebat S. Augustinus, clavis est cœli: ascendit precatio, descendit Dei misericordia. Observat item S. Ioannes Chrysostomus; Clavem cœli fuisse sermonem Elia: jubet, inquit, & clauditur cœlum: orat postmodum, & aperitur. Sanctus autem Petrus Chrysologus (a) iisdem consentaneè, Per hanc (orationem) Moyse fit Deus, & ad triumphos suos militare sibi omnia mandat elementa. Famulus autem Dei Franciscus Salesius Orationis efficacitatem ad cor usque Dei (ut quidem videtur) vult pertingere, tam arcto vinculo, ut nihil possit anima cum Deo conjunctionem dissolvere. Hac in re, sic mentem ipse suam explicat, eas instituens, quibus directionis officium impendebat. Anima mea liquefacta est, ait Sponsa, (b) ut dilectus meus locutus est. Est profectò illud bonorum omnium maximum; est hoc pars vestra singularis, ut vobis divinus vester Sponsus singulari fide juxta, & amore adstet, unde copulatio cum illo vestris in cordibus tam intima, tam suavis, tam perfecta, ut nihil prætereâ addi ad eam conjunctionem possit: atque illud est quod orationem vestram informat, quodque experiuntur eæ, quarum cor divini illius amoris flamma succendit acrius: quæ rerum omnium cre-
atarum

(a) Serm. 43. (b) Cant. 5.

atarum oblitæ, sic postmodum nã afficiuntur, ut possint impleri fidelissimo illo amico, eoque prorsus occupari, tanquam in toto suo, à quo quid à se velit excipiant, unã cum robore animi tanto, ut id quod ipsi maximè placet in virtutum solidarum exercitatione & usu, amplectantur. Atque hac simplicitate cum amore conjunctã conformamini quodammodò purissimo & simplicissimo spiritui summi Dei: fideli autem illa & sollicita abnegatione, Cruci Jesu Christi configimini. Felices verò illas, quæ iter illud insistent fideliter, totæ in eo occupatæ, ut ament, & tolerent; permittentes se divinæ providentiæ; ad eum planè modum, quo filii ad sinum matrum confugiunt: Deum familiari quadam cum ipso consuetudine queritantes; obsurdescentesque ad artes humani spiritus, qui nos à viis Dei abducere solet; quò nostras sequamur. Etenim dum Domino Deo placet opus suum in animã exercere, illi continuo impertitur rerum altissimarum scientiam: quæ ipsam cognoscere vult, tam dilucidè objiciens, imprimensque, ut hinc longè eruditior; quam prolixã multiplicique cum mortalibus sermocinatione evadat.

Hic verò modus colloctionis, Deum inter & animam, arcanus totus est, & quicquid hinc transigitur utrinque intimè, murua quadam communicatione, quæ ne percipi quidem queat nisi ab eis, qui usum quendam illius habent. In eã non lingua tantum eloquitur, sed oculi, suspiria, habitus: silentium ipsum pro sermone est: Sponsus cor referat; ipsique suaviter infundit suam, sic ut

ut amore exuberans exclamet dicatque, (c) *Inveni quem diligit anima mea: tenui eum, nec dimittam:* tum lætitiâ colliquefcens, infinuat fele, fi fas dicere, in Divinitatem ipsam, non modò ut ei fe adjungat, fed etiam ut fe cum eâ commifceat, fibi moriens ut fe immergat in Deum, vitâque Dilecti vivat deinceps: ipfe autem animæ ejufdem vires & facultates omnes in finum fuavitatis fuæ colligens, dat illi ubera fua, propinatque lac illud fuaviffimum: unde ipfa denuo in has voces toto cordis impetu erumpit: O Domine, ego tua fum; tua fum, inquam, planè ac profus: heu, mi Domine, trahe me femper magis ac magis in facros cordis tui recessus: abfumat me amor tui, fic, ut tota in ejus fuavitate demergar.

Verùm ad eam formam Orationis anima nulla evehitur quin pura fit, & rei cujuslibet amore & cupiditate carens: neque id genus verfandi cum Deo temerè fequi ullus debet, tanquàm fele obtundens: vitando perftudiofè curiofa, fublimia, fufpenfiones quas vocant, prærogativas elatiores, quæ plus admirabilitatis habent in vulgus quàm fantimonix, quæque fpiritu abjectionis & humilitatis adverfantur, quam ex veftri Inftituti præfcripto profite mini, fic ut fit *vita veftra abfcondita in Deo.* (d) Ad illum verò hortum fantæ orationis invitat Sponfus Sponsas fideles: *Meffui, inquit, myrtam meam cū aromatibus,* (e) res duras alias ex aliis perferendo, merita meritis adjungendo, thefauros thefauris, unde illas ditem: *fayum meū cum melle comedi, in illis vivens vita mea nova: vinum meum cum*

E e lacte

(c) Cant. 4. (a) Col. 3. (e) Cant. 5.

lacte consolationum miscui, ut illas oblectem præsentiam meam, ut in sanctam quandam ebrietatem inducam. Atque hæc est illa felix ebrietas, quæ nos vivimus, jam non nos; vivit verò in nobis Christus, illumponentes ut signaculum super nostrum, ad quod studia nostra omnia accurrant; super brachium nostrum, tanquam gladium dilectionis, quo ad præclara virtutum omnium facinorositatem utamur: hæc verò vitam vobis suppeditabunt humanam celsiorem, ecstaticam, extantem à sensibus unde ad Dilecti vestri imitationem (qui nullo loco, ne in Cruce quidem, visione beatificam destituebatur) in has voces etumpetis, Ego dormio, me, resequere meas Deo meo permittens profusus: & cor meum vigilat, (f) invigilatque factis meis omnibus illius ipsius causam.

Sanctam verò ebrietatem, quæ per sacrum commercium Orationis animam in divini amoris cellaria introducit, quam optabilis es, quandoquidem ex te proficiuntur casta delicia, & puri fidelisque cordis opes, solidaque lætitia. Bibite & inebriamini carissimi, inquit Sponsus; (f) at illa ebrietas castissima, de qua S. Ambrosius, quæ sobrietatem impertiatur, lætitiæ efficiat non crapulam, pellat vertigines, lætitiæ largiatur; aut, ut S. Bernardus, quæ animam immergat in Oceanum veritatis, non in fumos potionis quæ sensus citillet; quæ puras integrasque mentes accendat sacris ardoribus Dei unice dilecti, non astu ex vino, quod rationem evertat, perimatque gratiam.

(f) *ibid.* (g) *ibid.*

CAPUT

CAPUT XI.

Documenta alia ad Orationem.

Habet tantam efficaciter Oratio, ut natura vim omnem superet, & cum imperio quodam elementa omnia cedere cogat sibi: quandoquidem, ex mente S. Petri Chrysologi, (a) quem paulò ante attulimus, dicit quòdammodo queat, illam in partem quandam venire omnipotentia Dei. Per hanc, inquit, Moyses ad triumphos suos militare sibi omnia mandavit elementa. Hæc magnus Episcopus Ravennas: quæ sequuntur, de eodem argumento Episcopus Gebennensis.

Nolite putare, filiæ meæ, Orationē opus humani ingenii, aut humanæ artis esse: donum est eximium Spiritûs sancti, animæ facultates attollentis supra id quod naturaliter possunt, quò se cum Deo coniungant, eo gustu, eaque communicatione, ad quam sine eiusdem Spiritûs sancti ope nulla hominum ratiocinatio, nulla sapientia pertingere queat. Ac viæ quidem per quas Sanctos ipse in Orationis usu deducit, miræ sunt eadem & valde multiplicēs: proinde suspiciendæ quidem illæ omnes cum veneratione sunt, quandoquidem omnes nos ducunt ad Deum, & Deo quidem duce: verùm, haud propterea sequendæ unicuique omnes, quod infiniti laboris esset: imò verò nullam earum deligere quisquam debet suo arbitratu: in eo vel maximè res vertitur, ut quisque quò à Deo agatur, intelligat: ubi agnoverit, in eo persistet fideliter. Ut verò paucis vobis exponam id quod longo usu deprehendi de genere Orationis,

Ee 2

quæ

(a) Serm. 43.

quæ inter vos magis viget, quæq; est vestro spiritui cõformior; videtur mihi Dominus Deus Moniales Visitationis impellere ad Orationẽ unius & simplicissimæ præsentia Dei, ita ut se totas permittat sanctissimæ ipsius voluntati atque Providentiæ, quam proinde appello Orationem animæ proliis permittentis se Deo, in ipsoque acquiescentis, quæ quidem, ad vos quod attinet, tam salutaris est, ut asseverare possim illã comprehendere quicquid expectere potestis ad summam illam Majestatem pro Instituti vestri ratione glorificandam. Ut enim dixi sæpenumerò, nec dicere satis frequenter possum, *In simplicitate cordis* quærendus Deus est, de mysteriis Dei tractandum cum Deo ipso familiari quadam consuetudine cum illa bonitate, cui tamen familiaritati comitetur semper singularis quædam veneratio atque observantia.

Nec tamen quæ diximus prohibent, quò minus juniores, eæque quæ nondum longo & diuturno usu didicerunt, quemadmodum versari cum Deo debeant, utantur consideratione, quò mysteria fidei altè in mente infigant, quorum imagines sub initia rudiores in ipsis sunt. Planè id ipsis usurpandum, sic, ut se ipsæ exercent in meditanda vita JESU Christi, illiusque cruciatibus mente & cogitatione versandis, totum id ad imitationem referentes: sic enim discunt paulatim solæ cum solo tractare, non longã sermocinatione, sed nudo quodam obtutu rerum, quas in iisdem mysteriis ipse facit, motibusque & verbis interioribus, quæ amorem exprimant, compunctionem, resignationem, derelictionem sui, & similia, prout se ad ho-

rum

rum quælibet trahi sentient : quæ omnia peragen-
da sunt sine strepitu, sine contentione, sine vi, tan-
quam ea insinuata cupiant leniter, in sacrum cor
Sponsi, sic ut ab eo solo audiri ista velint. Quò ma-
jores progressus in Oratione facient, hòc simpli-
ciores actus istiusmodi erunt: agent videlicet cum
Domino Deo suaviter; segregabuntque se ab ima-
ginibus rerum quæ sensibus usurpantur, quò se
magis magisque ad Deum applicent, aptioresque
fiant ad motus spiritûs ipsius excipiendos.

Et quoniam nonnunquam evenit, ut quas ani-
mas Dominus Deus ad singulare quoddam Ora-
tionis donum comparat, eas interiori ariditate
prius, & quandoque valdè diuturna, exerceat; ca-
veant ipsæ interim, ne languidiores fiant in istius-
modi actibus usurpandis: ut enim tunc illi nullum
gustum spiritualem adjunctum habeant, non ta-
men suâ utilitate carent. Etenim pro certo habere
debent, Orationem illam tolerantiam, exactamque
conformationis ad divinum beneplacitum non
minus supremæ illi Majestati acceptam esse, quàm
illam quæ jucundissimè ipso fruitur: etiamsi nihil
aliud tunc agerent, quàm quod famuli faciunt, qui
in dominorum suorum oculis sæpenumerò confi-
stunt immoti, aut quod filia ad parentum pedes,
sic tamen ut identidem actus fiducia, amoris, fide-
litas adhibeant, potissimum autem vehementer
concupiscant ea quæ minùs perfecta in se agno-
scunt, & in quibus peccant aliquando, emendare;
præclarè tamen secum agi putent, haud magno-
perè intuentes, num è suo gustu sint actus illi in-
teriores, dum sint è gustu Dei. Quòd si in istâ fre-

quentandorum actuum, quos diximus, curâ im-
motâ perstabunt, virtutésque quas debent, exco-
lent interea, qui quidem fructus legitimæ Orationis
est; est planè cur sibi persuadeant, evectum se
iri ad alius quiddam; etenim, quod jam dixi, Ora-
tio Monialium Visitationis ferè semper pervenit
ad simplicitatem illam, quietémque in oculis Dei:
ac tamen is quoque status gradus habet suos, alios
aliis sublimiores; tamen ad horum aliquem deni-
que ferè omnes pertingunt, sic tamen ut eò se per-
tingere ne ipsæ quidem advertant, donec perfecta
res est. In eo res ea maximè vertitur, ut fideles
sint, ductúmque impigrè sequantur S. Spiritûs tra-
hentis: occupare tamen non debent, sed cum san-
ctâ cordis humilitate felix illud momentum oppeti-
ri, quod à Domino Deo designatum est ad ipsas
tanto munere beandas. Confidite illi, filix carissi-
mæ: utque ad Deum tendatis, ad eumque perve-
niatis, sinite vos ab eo regi, pro certo vobis persua-
dentes optimum id demum esse, ac vestris ratio-
nibus maximè conducibile, quod ab eo eligitur.

Verùm, postquam in suavem illam requiem in-
gressæ fueritis, & dum aliæ quibus id tantum boni
obtigit, ut ad mensam Dei admittantur, degusta-
bunt studiosè dapes varias quæ ipsis apponentur,
sinet vos in suo pectore acquiescere, vestros om-
nes affectus, vota, totas vos ipsas æternæ ejus
providentiæ permittendo; cavete profus tunc,
quicquid in contrarium obtendatur, ne ab illo
Orationis genere discedatis: ac sic habete, illam
vestri Instituti adeò propriam esse, ut quæ vestrum
aliò ab hominibus tanquam per vim trahentur, si-
bi

bi videantur è centro suo exire. Destituuntur quippe, dum id incidit, libertate spiritûs, & tanquam vinculis quibusdam molestissimis impeditæ, pace interiori carent; atque adeò earum in viâ Dei progressus miserè retardantur.

Ceterùm, ut est status ille valdè sublimis, ita à vobis singularem quandam perfectionem exigit, hoc est, postulat ut quàm exactissimè à Domini Dei voluntate pendeatis, illius decreta mandatæque intimè revereamini, munditiam cordis exquisitissimam colatis, ad ejusdem Domini beneplacitum omnibus in rebus sic respiciatis, ut nullâ cogitatione præteritorum, præsentium, futurorum, neque intuentes, neque intueri volentes quæ faciatis quæque imperabuntur, rerum omnium, si fieri quidem poterit, capiat oblivio; atque adeò vestri ipsarum, ut unius Dei memores, ad ejus bonitatem adhærescatis unicè omnibus in rebus, quæ in momenta evenient, idque simplicissimè. Amplectimini uno eodèmq; animo quæcunque Deus in vobis operari dignabitur: immolate vos ipsas, & permittite ipsius amor, nullâ rei cujusquam aut faciendæ aut tolerandæ exceptione: voluntates vestras cum ipsius voluntate in spiritu conjungere: animas vestras in eo beatè perditæ, (si fas ita loqui) quò in eo uno nanciscamini omnia: quæ est una & summa vestra felicitas. Felices vero illas quæ in sanctâ ista animi dispositione, inque frequentatione actuum talium perseverabunt fide immorâ, quæcunque demum difficultates, quicunque obices occurrent! etenim pacem in bello, quietem in labore, JESUM in Cruce reperient:

Ecce 4

dum;

dumque sese pro nihilo ducent, invenient summum bonum, in quo Sanctorum omnium posita est felicitas.

Denique Oratio thesauros caeli referat, de caeli opibus pro arbitrato statuit, exarmat Domini Dei iracundiam, & perruptis obviis quibuscunque obicibus, ad solium usque ejusdem summi Dei pervenit. Feriendi licentiam querit à Moysse, qui Moyssem fecit, inquit S. Bernardus, (b) quasi virga Dei jure excandescens, a virga legislatoris illius pendeat: & ex mente S. Hieronymi, (c) Jonas in petri ventre, tres pueri in fornace Babylonicâ, Daniel in medio leonum, per Orationem, cruciatuum loco, trophaea repererunt. Quin, plus quàm petierit, impetrat à Deo Oratio: Anna dum poscit filium, Prophetam obtinet: dum magno opere cupit Zacharias mutus, lingua solvi vinculum, lingua illa non in verba qualiacunque, sed in Canticum solvitur, quod fundat Oracula: dum fieri se tanquam unum è mercenariis in domo patris sui optat ille ex Evangelio prodigus, anna cum blandimentis patris, amore suavissimo ad exquisitum convivium admittitur: dum unum hoc sibi satisfactorum predicat Jacob, si vivum ac spirantem Ioseph carissimum filium videat, videt dominantem in terra Aegypti, in aulica magnificentia, inque suprema auctoritatis fastigio: Deus enim, inquit S. Ioannes Chrysostomus, (d) liberalitate suâ nostras petitiones transcendit. Est haec igitur beata portio Monialium Visitationis: tanquam proprio charactere, sic Humilitate illarum Institutum distinguatur ab aliis, cuius Oratio nubes penetrat. (e) Atque illa ipsa virtus est, quae in filias Magni Episcopi Gebennensis tantam caelestium donorum copiam derivat, illudque imper-

(b) Serm. de Magdalena. (c) Dialogo adversus Luciferianos. (d) In Psal. 9. (e) Ecclesiast. 35.

MONIALIUM VISITATIONIS. 441
impertitur prerogativa, ut progressus ingentes in Oratione
faciant.

In idem argumentum, Gnomæ Salesianæ.

Felicem verò animam, quæ in Oratione, tra-
hentem Deum sequitur, quæque se à divino ejus-
dem spiritu duci regique sinit! Nimirum est hæc
demum vera suavitas, amore & familiari consue-
tudine Dei alere cor suum: quo bono si cor careat,
careat pariter vitâ; vita autem, si quæ superest,
summo suo bono.

Quò tranquillior simpliciorque Oratio est, &
scilicet in supremo mentis apice exercetur, eò est
fructuosior.

Germana mentis in Oratione quies, posita est
in Deo videndo, volendo, gustando.

Nullâ mentis contentione obtineri Oratio po-
test, sed fideli, & humili imprimis perseverantiâ.

Deus fervorem ab omnibus exigit, inquit S. Ber-
nardus, splendorem non ita. Tepida Oratio in
ascensu languescit, & deficit: fervens, cælum sine
dubio penetrabit, unde certum est quòd vacua
non redibit. (f)

(f) S. Ber. *Serm. de S. Io. Bapt. & serm. de Quadragesima.*

L A U S D E O.

✠ (* *) ✠

INDEX